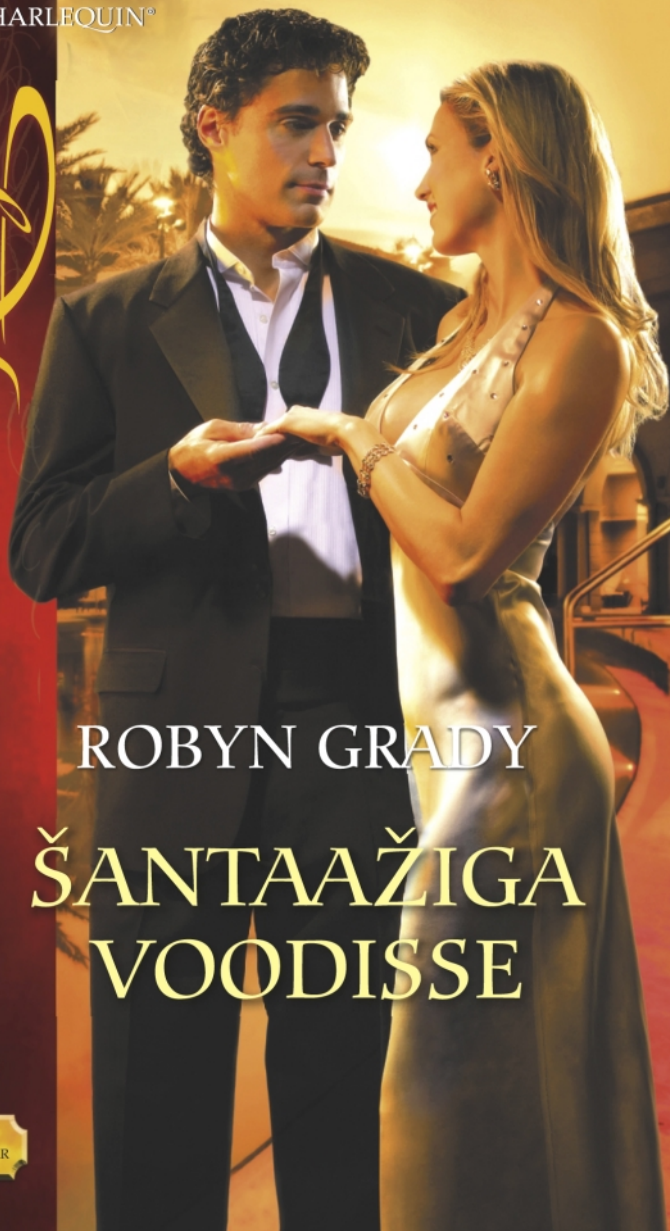

HARLEQUIN®

King

ROBYN GRADY

ŠANTAAŽIGA
VOODISSE

019
JAANUAR

Robyn Grady
Bedded by Blackmail
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Vane
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Robyn Grady
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M01204510
ISBN 978-9949-12-869-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

Armas lugeja!

Minu kõigi aegade lemmikmuinasjutt on “Tuhkatriinu”. Kui õde mulle aastaid tagasi selle lasteraamatu kinkis, mõtisklesin ma sõnade üle, kopeerisin illustratsioone ja unistasin saada osa sellisest imelisest muinasjutust.

Teekond nartsudest luksusesse – vaesest elust rikka armastuseni –, on siiani minu lemmikteema. Kindlasti on ülim unistus võita suuri raskusi, et saada endale prints ja igavene armastus.

Minu selle raamatu kangelanna astub vastu mitmele väljakutsele. Haigus ja surm perekonnas, mõrvasüüdisus ja ka verdtarretavad väljapressimisähvardused. Pinget on piisavalt, et sundida Ella Jacobit pakku pugema ja teesklema igavat, kuid töökat majapidajannat.

Tema ülemus, edukas ärimees Tristan Barkley, suhtub mitmesse asjasse küüniliselt, kuid mitte oma majapidajannasse. Teades, et Ellast saaks ideaalne naine – ja olles kindel, et armastus kasvab ajaga –, teeb ta naisele abieluettepaneku. Kuid liigkiire usaldus maksab talle kätte ja ta avastab, et peab paljastama nii mõnegi vastse pruudi minevikusaladuse, enne kui nad jõuavad õnneliku lõpu lähedalegi.

Pettus, reetmine, sügavaim truudus ja isegi võlupuudutus... Ma loodan, et naudid raamatut “Šantaažiga voodisse”.

Parimat soovides

Robyn

*Carolile, mu kaunile vanemale õele
Palju õnne sünnipäevaks!*

*Tänuõnnad toimetaja Diana Ventimigliatile, kes aitas selle
raamatu nii eriliseks muuta.*

Üks

Tristan Barkley tundis ohu ära, kui seda nägi. Kiirelt klaasist lükandust lahti lükates ja üle oma avara tagaaija vaadates tundis ta kahtlusteta, et oht on lähedal.

Ta süda lõi vastu ribisid nagu sõjatrumm, kuklakarvad turritasid ja kõik lihased läksid pingesse.

Kus on Ella? Mis hädaohus ta viibib?

Tristan oli täna hommikul kaks korda helistanud, et majapidajannaga rääkida. Ella ei teadnud tema viimase hetke plaanist võtta osa täna õhtul Sydneys toimuvast galast. Jõudnud nädal aega kestnud Melbourne'i reisilt päev varem koju, tahtis ta kindel olla, et smoking on keemilisest puhastusest ära toodud.

Kui naine kõnedele ei vastanud, ei hakanud ta muretsema. Ehk oli ta sisseoste tegemas. Ella Jacob suhtus ülemuse iga soovi ja vajaduse rahuldamiseks fanaatiliselt. See oli üks põhjustest, miks ta hindas naist – või pigem, ta pühendumust oma töösse – nii kõrgelt.

Paar minutit tagasi koju jõudnud, märkas ta aga, et naxis ripuvad Ella autovõtmed. Sekund hiljem tõmbus ta sisemus avanevast vaatepildist kokku – naise praktiline nahast käekott ja selle sisu oli köögiletile laiali pillutud. Ella töövorm oli pahupidi keeratud ja heidetud külmadele marmorplaatidele. Üks must paeltega king vedeles puust söögilaua lähedal, teine oli jäetud ukse lähedale tagurpidi.

Nüüd, varjates silmi ainsa päikesekiire eest, mis puuris läbi ähvardava musta taeva, tõmbus süda rinnus kokku nagu rusikas. Kui keegi oli tulnud kutsumata tema majja... kui keegi oli julgenud Ellale liiga teha...

Tristan astus murule ning talle torkas silma mingi liikumine aia põhjaosast kaugemal. Ta teritas pilku ja keskendus sissetungija sujuvale selilikroolile, kui viimane lõikas läbi Tristani olümpiamõõdus basseini külma sinise vee. Terasel vaatlemisel selgus, et pikad päevitunud jäsemed kuuluvad naisele. Roosade bikiinide väljatatus ja sellega osaliselt kaetud vormid kinnitasid, et naine oli temaga ühevanune või noorem.

Tristan mõirgas territooriumi kaitsvalt. Hiljuti oli naabruskonnas röövide uputus. Politsei kahtlustas, et tegu on paarikese kätetööga. Üht vaest vanaema rünnati ning ta seoti kinni tema enda kodus. "Kas see naine basseinis on mõne häbematu murdvarga armuke?"

Tristan sööstis edasi, kuigi nüüd torkas talle pähe ka teine võimalus. Kas võis olla, et Ella oli lihtsalt mõne sõbranna külla kutsunud? Kuigi järele mõeldes polnud ta kunagi kuulnud Ellat sõpradest rääkimas. Või perekonnast. See ei selgitanud ka käekoti ega töövormiga juhtunut. See ei öelnud talle, kus on Ella.

Mehe pikad sammud lisasid kiirust.

Kui ta kord selle naise veest välja on tirinud, kurat ja põrgu, küll ta siis juba vastuseid saab.

Ta jõudis basseini servani samal hetkel, kui roosades bikiinides naine välja ronis, juuksed langemas seljale kui

nisukarva siid. Tema läikiv keha oleks võinud kuuluda pesumodellile – see oli lopsakas ja päevitunud jalgadega, mis näisid lõputud.

Tristan seisis, jalad õlgade laiuselt harkis, ja pani käed rinnale risti. Mitte midagi aimates sirutas naine ennast välja ning silus juukseid kätega üle pea nagu Bondi-tüdruk rannastseenist. Kui ta viimaks meest märkas, kui ta tõstis oma suured, sinised, järsku ehmunud silmad...

Tristani suu vajus ammuli ja käed kukkusid külgedele nagu pakud. Siis tõstis ta ühe käe suu ette ja pilgutas mitu korda silmi.

Ei, see kõik on arusaamatu. Juuksed on valet värvi. Keha ei ole kohe kindlasti mitte õige. Siiski pressis ta välja küsimuse.

“Ella... kas see olete teie?”

“Hr Barkley?” Sekspommi põsed värvusid sama punaseks kui terrakotapotist vohavad miniatuursed roosid. “Te ei pidanud enne homset tagasi tulema.”

“Ma helistasin täna hommikul.” *Kaks korda.*

Testosteroonikütte jõust juhitud, langetas Tristan pilgu ning ta veri hakkas keema. Halastaja ema, tal polnud õrna aimugi.

Ella ristas käed rinnal, mis ainult muutis tema suurepärase dekoltee kaks korda sügavamaks ja kümme korda ahvatlevamaks. See ei saanud olla sama naine.

“Ma väänasin pahkluu välja, kui see nädal jooksmas käisin,” seletas ta. “Mulle meeldib end vormis hoida. Ujumine on hea alternatiiv.” Naise märjad juuksed

pritsisid mehe töösärgile külma kaare, kui ta tagasi basseini poole vaatas. “Ma ei arvanud, et teil oleks midagi selle vastu.”

Mehe aju kogus takerdudes kiirust. Ella, tema tagasihoidlik majapidajanna, jooksis, et vormis püsida? Kui naine igavas töövormis oli, ei oleks võinud keegi arvata, et ta muretses ka millegi muu pärast, kui et vannituba säraks puhtusest ning oivalised õhtusöögid oleks õigel ajal laual. Töövormist väljas, nendes imelistes bikiinides, ei näinud ta välja mitte vähem kui... *sensatsiooniline*.

Iseloomulik kuumus lõõmas läbi mehe, kuid ta raputas end ja ajas selja sirgu. Selline reaktsioon on täiesti sobimatu. Miss Jacob on palgaline töötaja – tema majapidajanna – ja naisel on vaja veel paljuski vastust anda.

Tristan kõhatas kurgu puhtaks ja sihtis noomiva sõrmega maja suunas. “Sinu töövorm ja kingad olid mööda kööki laiali loobitud. Käekoti sisu oli köögiletile valatud.”

Mis ta oleks pidanud arvama? Ta oli muretsenud. Pagan, peaaegu palavikuliselt.

Naine pööras vagura pilgu kõrvale. “Ah, see.”

Mehe kulm tõmbus veel rohkem kortsu. “Jah. Kurat võtaks. *See*.”

Vett plaatidele tilgutades hakkas naine ära minema. “Seda on natuke raske seletada.”

“Nagu on raske seletada, kuidas teie juuksed on tagasihoidlikust pruunist blondiks muutunud?”

Kas ta oli Imedemaale sattunud? Mis siin õieti toimus!

“Ma ainult värvisin juuksed oma loomulikku värvi tagasi,” kehtas naine õlgu ja seletas, “ma olen naine. Ma tahtsin muutust. Sel nädalal tahtsin ma seda tagasi muuta.”

Mees urises piisavalt kõvasti, et teda kuuldi. Naine vältis ta küsimust. Ta ei olnud karm ülemus; ta oli Ella austuse ära teeninud. Austuse, mida Ella tema vastu varem alati üles näitas. Kui just...

Tristani mõtted tardusid, kui laastav tunne teda kõhtu tabas.

Tema hääl oli murelik. “Kas teil on pahandusi, Ella? Pahandusi, millest te ei taha mulle rääkida?”

Kui naine üle õla talle silmi pilgutas, täidlased huuled kergelt paokil, nägi ta nii haavatav välja.

Ella lükkas blondi juuksesalgu kõrva taha. “Mul ei ole pahandusi. Tegelikult on asjad lausa vastupidi.”

Ta jätkas lamamistooli poole kõndimist, toetudes rohkem ühele jalale. Väga kenale jalale. Väga kena keha.

Tristan urises taas.

Tal oli vaja see mõistatus lahendada ja tal oli vaja seda teha kohe!

Naine võttis lamamistooli seljatoelt rätiku ning mähkis end sellesse nagu sarisse. Kui ta maja poole pöördus, takistas Tristan tema tee.

Mehe hääl oli karm, pilk järeleandmatu. “Ma nõuan vastust, Ella.”

Ta piilus mehe poole ning veenired nirisesid mööda tema veatut nägu alla. Silmad olid Tseiloni safiiride värvi. Kuidas mees küll varem seda tähele polnud pannud? Kas naine kandis tavaliselt prille? Tema arust mitte.

Ella avas suu ja sulges selle taas. Lõpuks hingas ta löödult välja. “Ma tahtsin teile sellest homme rääkida.”

Mees pani käed puusa. Ta kannatus hakkas katkema. “Ma soovitan teil sellest mulle kohe rääkida.”

Naine ajas lõua kergelt püsti. “Ma tahaks esitada lahkumisavalduse. Ma annan teile kaks nädalat ette teada.”

Tristani tavaliselt tasakaalus maailm vajus kaldu ja kukkus siis oma teljelt maha. Ta tõmbas sõrmedega läbi juuste. Kõikidest meeletutest võimalustest oli see tema mõtteis kõige kaugemal olnud.

“Te tahate *lahkuda*. Kas asi on palgas?” Ta oli naisele rohkem kui heldelt maksnud, kuid kui asi oli selles, on seda kerge lahendada. “Nimetage oma hind.”

Naine oli parim majapidajanna, kes tal eales olnud oli – põhjalik, iseseisev, märkamatu –, või vähemalt oli ta seda olnud kuni selle hetkeni. Ta polnud valmis naisel minna laskma, eriti nüüd.

Väiksema naaberlinna värskelt valitud linnapea oli lubanud tema juurde kolme nädala pärast õhtusöögile tulla. Hea mulje tuleks ainult kasuks ühele tähtsale tehingule, millega Tristan oli vaeva näinud, projektile, millele ta oli kulutanud palju aega ja raha. Ella hea kokakunst ilmselt ei mõjutaks tehingut linnapea Rufusega, kuid

arvestades tema ja linnapea ühist riiakat minevikku, kulus igasugune abi marjaks ära.

Vaikne jõud säras Ella juveelisilmadest. “Asi pole rahas.”

Mehele meenus hiljutine juhtumine, ja siis ta teadis. Muidugi teadis.

Tristan kratsis meelekohta ja asendas kriipivuse hääles kaastundlikuma tooniga. “Kuulge, kui asi on selles stseenis enne, kui ma ära läksin...”

Puna naise põskedelt levis alla kõrijooneni. Ta rind tõusis ja langes, kui ta pead raputas ja mehest mööda põigates minekule asus. “See hommik ei ole kuidagi minu lahkumisega seotud.”

Kui Tristan kontrolli tagasi sai, hingas ta kergendatult välja. Nüüd, kui ta teadis, mis oli naise lahkumissoovi taga, võis ta asja parandada.

Ta jõudis naisele järele, jäi sammude võrra maha ja otsis sõnu, millega sellest delikaatses olukorrast jagu saada.

“Ma tunnistan, et see oli piinlik hetk,” ütles ta, “kuid pole vaja piinlikkust tunda ega midagi mõtlematut teha.” Ta läks mõttes sellesse päeva tagasi. “Te arvasite, et ma olin juba oma nädalasele Melbourne’i-reisile läinud,” meenutas ta. “Te ei arvanud, et olen magamistoas, eriti veel riieteta...”

Ta sõnad vaibusid, kui naine, pilk maas, kiiremini edasi lonkas.